

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1930 | 79. AARGANG

DET IDEELLE HJEM.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Hvad er et ideelt Hjem — et Mønsterhjem, saaledes som enhver Sidste Dages Hellig, enhver stræbsom ung Mand skulde grundlægge, naar han træder ud i Livet? I et ideelt Hjem er alle verdslige Betragtninger af underordnet Betydning. Et Hjem kan kaldes ideelt, naar Faderen betragter den Familie, som Herren har velsignet ham med, som det mest værdifulde, han ejer, og naar hans Familie paa den anden Side elsker ham af deres ganske Hjerte. I et saadant Hjem maa der herske Enighed, Kærlighed og inderlig Fortrolighed mellem Fader og Moder og mellem Forældre og Børn. I et saadant Hjem er Børnene og Omsorgen for dem Moderens og Faderens største Glæde. Det er et Sted, hvor alle er rene, gode og gudfrygtige. Ligesom man kender et Træ af dets Frugter, saa kan man ogsaa dømme et Hjem efter dets Børn. I et ideelt Hjem opdrager Forældrene deres Børn saaledes, at de bliver kærlige, opmærksomme og lydige, og hele deres Liv forbliver trofaste mod deres Forældre og deres Hjem. Paa et saadant Sted vil Religionens Aand herske, thi baade Forældre og Børn har Tro paa Gud, og deres Gerninger stemmer overens med deres Tro. De er rene og ubesmittede af Verdens Laster. De staar stærke og modstandsdygtige mod

alle Verdens Fristelser og er i Ordets sande Betydning gode Mænd og Kvinder. Under saadanne Omstændigheder vil alle Hjemmets Indvaanere have Fred og Glæde i deres Hjerter, enten de er rige eller fattige. Ingen vil være utilfredse, og Drengene og Pigerne vil ikke klage og sige: »Dersom vi blot tilhørte denne eller hin Familie, dersom vi blot havde dette eller hint og kunde gøre dette eller hint.« I Stedet for dette vil Drengene og Pigerne være fyldt af et inderligt Ønske om at lette Forældrene deres Byrde, som de har baaret i saa mange Aar. De vil tænke paa alt, hvad de har ofret for deres Børn, og som Løn vil de vise dem deres inderlige Taknemlighed.

I et ideelt Hjem vil Udviklingen af de finere Følelser ikke hindres af en overdreven Forlystelsessyge. Hovedformaalet vil ikke bestaa i en Ophobning af jordiske Skatte, som har saa let for at ødelægge vort aandelige Liv. Men Bestræbelserne vil gaa ud paa at vinde aandelig Rigdom, og en sand og inderlig Kærlighed vil herske mellem alle.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE

vil i Aar blive afholdt som følger:

Aalborg	13., 14. og 15. September.
Aarhus	20., 21. og 22. September.
Esbjerg	27., 28. og 29. September.
København	11., 12. og 13. Oktober.

Alle Søskende og Venner indbydes til at overvære de forskellige Møder, som vil blive afholdt gennem Konferencerne.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Edward Strømness ankom til den norske misjon over Hamburg lørdag den 2. august. Dette er broder Strømness' annen misjon, da han utførte en to års misjon i Norge

for ca. 15 år siden. Han er norsk av fødsel og er vel skikket til å utføre misjonsarbeide.

Han er blitt beskikket til å virke i Halden og vil arbeide dèr, til grenen er blitt godt oparbeidet. Hans medarbeider er endnu ikke utnævnt.

Vi ønsker alle å byde broder Strømness hjertelig velkommen til den norske misjon og ønsker ham glede og fremgang i hans arbeide.

FORFLYTTELSE.

Ældste Golden Carlston er blitt avløst fra sit arbeide i Oslo gren og er blitt beskikket til å presidere over Arendals gren.

BESØK I OSLO GREN.

Biskop John Wells' og Ældste Arthur Winters Besøk i Oslo var til stor glede for misjonærer og søskende i Oslo distrikt. Efterat misjonskontorets affærer var gått over, blev der avholdt et møte for distriktets misjonærer. Det var en åndelig fest for alle, som var tilstede. Om aftenen blev der under ledelse av Oslo grens ungdomsforening avholdt en meget vellykket festlig tilstelning for de gamle i Oslo gren.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

NU ER DET TID.

Børnenes Sommerferie er nu tilende. De kaldes atter til Arbejde i de respektive Skoler paa Land og i By. Med fornyede Kræfter tages der fat paa at dygtiggøre de Unge i de forskellige Skolefag. Og hvad dette betyder for Børnene i vore Dage, hvor en alsidig Uddannelse synes mere paakrævet end nogensinde før, er jo let at indse for enhver, som følger Udviklingen paa dette Omraade. Men Resultatet svarer ikke altid til Forventningerne og bliver tilsidst for en stor Del afhængig af Forældrenes Ansvarsfølelse, thi Skolen og Hjemmet maa arbejde Haand i Haand. Lykkeligvis har man nu indset, at dette er i høj Grad nødvendigt, dersom den fornødne Interesse og Arbejdsglæde skal fremelskes og vedligeholdes hos Børnene. Thi derigennem øges langt lettere paa en naturlig Maade deres Fond af Kundskaber, som sætter dem istand til at tage Kampen op med Tilværelsen, naar den en Gang melder sig.

Nu er det, jeg mener, at paa samme Maade gør Forholdene sig gældende overfor Børn og Religion. Det gælder om at tage rigtig fat fra Begyndelsen og saavidt muligt skaane dem for at blive hildet i falske Lærdomme, Fordomme og Traditioner, thi det er en farlig Labyrint, som er vanskelig at finde ud af igen. Her er det, Søndagsskolen træder til. Her er Stedet, hvor der, aandelig talt, skabes Muligheder for, at vore Børn kan faa dannet det modstandsdygtige Fundament, hvorpaa deres Hus, Troens Hus, skal bygges — bygges op af Sandheder.

Derfor, mine Brødre og Søstre, lad os paaskønne det Privilegium, vi nyder, at have et saadant Sted som Søndagsskolen, hvortil vi kan sende vore Børn. Nu er det Tid atter at drage Omsorg for, at de møder paa Skolen hver Søndag Formiddag. Nu er det Tid at vælge, om vi vil se dem ledet frem ad den snævre Vej, som fører til evigt Liv og Ophøjelse i Guds Rige.

Min 12-aarige Erfaring i og min Kærlighed til dette Arbejde har dikteret mig disse Linier, og det er med fuld Fortrøstning til, at det ikke vil blive svært for virkelige Sidste Dages Hellige at gøre det rigtige Valg og at gøre det nu.

København, i August 1930.

Th. Bregentoft.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for September 1930.

Nadververs:

Mon findes kan en Kærlighed
som hans, der for os Døden led,
og fra sit Hjem i Himlen kom
for os at fri fra Syndens Dom?

Korlektie:

Brevet til Hebræerne, 11. Kap. 6. Vers:

»Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

7. September: Hvorfor er det vor største Mission at forkynde Evangeliet?

14. September: Betydningen af Mirakler.
21. September: Hvorfor er Aabenbaring nødvendig?
28. September: Hvorfor deltager vi i den hellige Nadver?

Lektier for senior og junior Klasser.

7. SEPTEMBER.

Bøn og Ydmyghed.

Henvisninger: Math. 6: 9—13; Math. 5: 44; 2. Nephi 32: 7—9.

Det vil maaske være vanskeligt at give en kort og klar Definition af, hvad Bøn er. Man kan sige, at det er en Anmodning eller Henvendelse fra en afhængig og lavere staaende Intelligens til en højere staaende og ubegrænset Intelligens om at faa noget, som den førstnævnte ønsker, og som den sidstnævnte er i Besiddelse af. Det er ogsaa et Udtryk for Taknemlighed for Velsignelser, som den førstnævnte har modtaget fra den sidstnævnte.

Bøn er Sjælens inderligste Ønske. Der er noget guddommeligt i ethvert Menneskes Sjæl. Bøn er det Raab, som stiger fra dette guddommelige indenfor Menneskets Sjæl til Guddommen, som er udenfor. Bøn er Forløber for den sande Kundskab. Gennem Bøn kommer Mennesket i Forbindelse med den himmelske Fader. Han aabenbarer saa den Sti, der fører til Kundskab. (Pagtens Bog 50: 23—24; 93: 26—28.)

Bøn er et Bud, som maa adlydes af alle Sidste Dages Hellige. (Pagtens Bog 20: 46—47.)

Bøn har aabnet Vejen til Kunstens, Videnskabens, Filosofiens og Religionens Verden. I hvert Tilfælde repræsenterer den Sjælens Kamp for et mere fuldkomment Kendskab til Verdens og Naturens Hemmeligheder. Den Kunstner, som er i Harmoni med Gud, har lettere ved at finde de skønne Ting i Naturen, som han søger efter.

Den Videnskabsmand, som i ydmyg Bøn henvender sig til Gud for at faa hans Hjælp til at opdage Naturens Hemmeligheder, vil naa længst. Man kan aldrig begynde et Arbejde bedre end ved ydmyg Bøn, uanset hvad Slags Arbejde det er. (2. Nephi 32: 9.)

Filosofi og Religion beskæftiger sig begge med de store Problemer: Hvad er Mennesket? Hvad er Gud? Hvad er det rigtige Slægtskab mellem Mennesket og Gud, og hvorledes kan man udfinde dette Slægtskab? At kunne besvare et af disse Spørgsmaal, vilde være det samme som at kende Gud.

Menneskenes Sind har kæmpet med disse Spørgsmaal siden Tidernes Morgen og vil vedblive at kæmpe med dem. Men hvad siger Herren: »Sandelig, saa siger Herren, det skal ske, at hver Sjæl, som afstaar fra sine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røst og holder mine Befalinger, skal se mit Ansigt og vide, at jeg er. Og at jeg er det sande Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden.« (Pagtens Bog 93: 1.)

Bønnens Historie er Historien om den menneskelige Sjæls Kamp. Til alle Tider, under alle Forhold er der Mennesker, som beder. Endog den vilde synes at føle, at der er en finere Natur inden i ham selv, som paakalder den ukendte Verden udenfor.

Der er forskellige Maader at bede paa. Nogle Mennesker beder direkte til Gud. Andre beder gennem Billeder, ved forskellige Ceremonier, ved Bønnehjul, Rosenkranse og mange andre Ting. Endog de Mennesker, som paastaar, at de ikke tror paa Gud, føler undertiden Trang til at bede.

Bønnens Aand afhænger af mange Ting. Den afhænger først og fremmest af Menneskets Tro paa et højere Væsen. Dernæst af Menneskets Syn paa dets Slægtskab med dets Medmennesker. Nogle Bønner er saa egoistiske, at de ligefrem beder om Ting, der tilhører andre. Folk beder om Hjælp mod en Modstander og ser helt bort fra Spørgsmaalet om, hvad der er ret, og hvad der er uret. Tusinder af saadanne egoistiske Bønner gaar op til Himmelen, og derfor er det, at de Ting, der gaar under Navn af Religion og Bøn, saa ofte repræsenterer den dybeste Intolerance og Egoisme.

Den Bøn, der repræsenterer den rette Aand, er aldrig egoistisk. Skal vi vente Svar paa vor Bøn, maa vi ogsaa være villige til at besvare de Bønner, som rettes til os af Mennesker, der trænger til vor Hjælp. Har vi denne ydmyge, selvopofrende Aand, vil Herren besvare vore Bønner. Læs Pagtens Bog 88: 63—65.

Bønhørelsen af vore Bønner medfører for os et personligt Ansvar om at hjælpe andre, der trænger til Hjælp.

Ærlig og oprigtig Bøn staar i den aller nøjeste Forbindelse med Ydmyghed. Ydmyghed repræsenterer Sjælens Bevidsthed om dens Muligheder og Begrænsninger. »Jeg har været som et lille Barn,« siger Newton, »som leger paa Stranden. Jeg har samlet nogle faa smukke Stene op, men hele Havet ligger uopdaget foran mig.« Dette er den sande Ydmygheds Aand, og den er uløseligt sammenknyttet med oprigtig Bøn.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Bøn?
2. Hvorledes opnaar man den rette bedende Aand? (3. Nephi 9: 20—22.)
3. Hvad skal vi bede om?
4. Naar skal vi bede? Til hvem og i hvis Navn?
5. Bør man bede sammen med sin Familie og andre Mennesker, eller alene?
6. Hvad er sand Ydmyghed? Hvad er Ydmyghedens Frugter?

---

14. SEPTEMBER.

Tolerance og sympatisk Forstaaelse.

Tolerance er Villighed til at lade andre Mennesker have deres egne Meninger. Det er en Tilbøjelighed til at lade være at dømme, før man har Kendskab til alle Kendsgerninger. Det er en sympatisk Forstaaelse af andre Menneskers Svagheder. Tolerance er aldrig mere nødvendig end imellem Venner og Medarbejdere. Dersom vi har lært Ydmyghedens Lektie, er vi os vore egne Begrænsninger fuldt bevidst og har derfor Sympati med andres Svagheder. Læs Math. 7: 1—5.

Hvor mange af os kan se vor Frelser i Ansigtet og sige, at vi har holdt hans Bud? Det er meget vanskeligt at dømme vore Medmennesker retfærdigt, selv om vi vilde. Skal vi være istand til det, maa vi kende baade deres stærke og svage Sider.

Af Nødvendighedshensyn har der været udnævnt Dommere indenfor Kirken. Men Herren har befalet, at alle Afgørelser skal fattes i ydmyg Bøn og ved den Helligaands Vejledning. Andre end disse har ingen som helst Ret til at dømme. Det siger Frelseren.

Naar vi ser paa vor Næste, har vi intet Kendskab til alle de Kampe, han har udkæmpet med usynlige Fjender. Maaske har han ikke sejret i dem alle, men han har kæmpet, maaske langt stærkere end vi har gjort.

Dersom man skal øve Kritik, bør man huske, at den bedste Kritik er Selvkritik. I vor Tid er Tolerancens Aand maaske mere nødvendig end nogensinde før, ikke alene for det enkelte Individs, men for hele Samfundets Velfærd. Den stadige Krig, som Byer tit fører mod andre Byer, hindrer ofte det Samarbejde, som kunde medføre hurtig Fremgang for hele Distriktet. Tolerance er det eneste Middel.

Man undrer sig tit over al den Intolerance, der hersker mellem de forskellige Religionssamfund. En Mand, der havde Anledning til at besøge mange forskellige Kirkesamfund, sagde, at han havde aldrig fundet en Kirke, som var oprettet for at gøre ondt. Hensigten og Motiverne synes altid at være gode. Dersom vore Hensigter er gode, skal vi da ikke udvise stor Tolerance med hverandre i andre Spørgsmaal, som kan være af mindre Betydning?

»En af de vanskeligste Lektier at lære i Livet er, at en Mand, som er helt forskellig fra dig, ikke blot i Meninger, men ogsaa i Principper, kan være ligesaa ærlig som du selv.«

Et af de bedste Tegn paa, at en bedre Tid er ivente, er maaske den stigende Tolerance for Folk af andre Nationer og Racer. Vor Tidsalder trænger til sympatisk Forstaaelse. Der kræves en Villighed og et Ønske om at vente med at dømme, indtil vi virkelig kender hverandre.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Tolerance?
2. Forklar Nødvendigheden af Tolerance mellem Medarbejdere.
3. Forklar Nødvendigheden af Tolerance mellem Samfund.
4. Bør der være Tolerance mellem de forskellige Religionssamfund?
5. Diskutér Nødvendigheden af Tolerance for andre Racer og Nationer.
6. Er der nogen Forskel paa at tolerere et Menneske med Svagheder og at tolerere de Svagheder, Mennesket har? Forklar?
7. Hvad mener Jesus, naar han siger: »Døm ikke for at I ikke skal dømmes«?
8. Alle er tilbøjelige til at danne sig en personlig Mening om andre. Er dette at dømme?
9. Hvorledes skal man bedst opnaa Tolerance og sympatisk Forstaaelse?

---

21. SEPTEMBER.

»Gør mod andre, hvad I vil, at andre skal gøre mod eder.«

Denne Lærdom af vor Frelser Jesus Kristus repræsenterer Kærnen i al aandelig Filosofi. Igennem Aarhundreder før Kristi Tid blev denne Lærdom forkyndt i forskellige Dele af Verden i praktisk talt den samme Form.

En Hindu-Filosof, som levede mellem 1500 og 2000 før Kr., sagde: »Dette er Summen af al sand Retfærdighed: Behandle andre, som du selv ønsker at blive behandlet. Gør intet mod din Næste, som du ikke ønsker, at din Næste skal gøre mod dig. En Mand lærer den rigtige Handlemaade ved at betragte sin Næste som sig selv.« Lignende Udtalelser har vi fra Confucius og Buddha.

Denne Lærdom, som har været kaldt »den gyldne Regel«, er for mange kun en uopnaaelig Drøm. For dem er Livet kun en uafladelig Kamp mellem den svage og den stærke. Der er en anden Regel, som har stor Betydning i Verden i Dag: »Konkurrencen staar aaben for alle. Den dygtigste vil sejre.« Det ser ud til, som om det er denne Regel, der regerer Verden i Dag, og at Materialismen ingen Plads har for den gyldne Regel.

Det er tilsyneladende Konkurrence og ikke Samarbejde, som er Livets Lov. Det er kun, naar vi forudsætter, at Mennesket har en anden Side, en, som er mere betydningsfuld end den fysiske, at vi finder en Plads til den gyldne Regel. Saa længe, som Menneskene kun stræber efter Magt og Herredømme i Verden, vil de aldrig gøre mod andre, som de vil, at andre skal gøre mod dem.

Heldigvis bliver de aandelige Ting aldrig opbrugt. Jo mere vi har af dem, jo mere kan vi give, og jo mere vi giver, jo mere har vi. Indtil et Menneske forstaar Betydningen af de moralske og aandelige Værdier, vil det fortsætte at leve et egoistisk Liv.

Den gyldne Regel vil staa sin Prøve. Kærlighed avler Kærlighed. Ved at vise Venlighed har man den bedste Garanti for, at man selv vil møde Venlighed. Dersom man stadig viser alle Godhed, bliver man tilslut elsket af alle. Dersom Menneskeheden blot havde Mod til helt at efterleve den gyldne Regel, vilde den aldrig gaa tilbage til Egenkærlighed.

Men er det muligt for en at efterleve den gyldne Regel, naar alle de, man lever iblandt, lever deres eget egoistiske Liv? Jo, at leve et godt Liv er at paavirke alle andre paa den samme Maade. Uegennyttighed er langt stærkere end Egoisme. Naar de to mødes, er det altid Egoismen, som trækker det korteste Straa.

Før den gyldne Regel kan blive en Virkelighed i et Menneskes Liv, maa Egoisme, Forfængelighed og Misundelse overvindes. Dette er et stort Arbejde. Det kan ikke opnaas blot ved at anerkende Ideen. En efter en maa disse Fjender

bekæmpes. Ved stadig at kontrollere disse Fjender vil man tilsidst komme i den Stilling, at man er lige saa interesseret i andre som i en selv.

Sympatisk Forstaaelse, Tolerance, Godgorenhed og Omsorg for andre maa blive en Del af Menneskets Liv, dersom det nogensinde skal blive istand til at nyde den gyldne Regels rige Frugter. Disse Ting kan man kun opnaa ved Praksis.

Herren har sagt, at Zion kun kan blive opbygget og forløst gennem det celestiale Riges Love, som er indbefattet i de to første Love, der overgaar alle andre Love og Profeterne. Pagtens Bog 105: 5—6 og 59: 3—6.

Spørgsmaal.

1. Forklar mere detailleret Betydningen af den gyldne Regel.
2. Er det muligt at efterleve den gyldne Regel i denne Konkurrencens Tid?
3. Hvilke Hoveddyder er nødvendige for at efterleve den gyldne Regel?
4. Hvilke Svagheder maa overvindes for at efterleve den?
5. Er den gyldne Regel mulig paa det Grundlag, at Konkurrence er Livets Hovedprincip?
6. Vis, hvorledes Samarbejde er Livets første Lov snarere end Konkurrence.

---

28. SEPTEMBER.

Menneskets Broderskab.

Ideen om Menneskets Broderskab er meget gammel. Den findes i den ældste Litteratur hos Hinduer, Kinesere og Indianere. Med det Lys, som vi har modtaget gennem ny Aabenbaring (se den Kostelige Perle), kan vi sige, at den blev forkyndt for Adam og Eva, for den er det grundlæggende Princip af det Evangelium, som blev forkyndt for dem.

Dette Begreb, Menneskets Broderskab, har mange Betydninger. Enkelte opfatter det kun som det biologiske Slægtskab mellem alle menneskelige Væsener. En saadan Opfattelse har meget lidt social, moralsk eller aandelig Betydning, fordi mange, som har denne Opfattelse, ogsaa tror, at Mennesket er en Broder af Dyret.

Den sociale Opfattelse opstaar af den Idé, at naar Menneskene lærer hinanden godt at kende, kommer de til at have de samme Ønsker og finder, at deres Hovedinteresse bestaar i hinandens Velfærd.

Den moralske Opfattelse berør paa den Lov, at Menneskets Opførsel mod dets Medmennesker har afgørende Følger for dets eget Velfærd.

Den evangeliske Opfattelse af denne Idé viser, at naar et Menneske begynder at leve i Overensstemmelse med sin højere og ædlere Natur, vil det efterhaanden fyldes af en ren og hellig Kærlighed, som bringer det til at betragte ethvert Menneske som en Broder. Jesus Kristus er vor ældre Broder, den førstefødte i Aanden og Faderens Enbaarne i Kødet.

Den sympatiske Forstaaelse øges, Ønsket om andres Velfærd vokser, indtil man bliver ligesaa interesseret i andres Velfærd som i sit eget. Den Sjæl, der er saaledes udviklet, kan sige med Sandhed, at deres største Lyst er at gøre Faderens Vilje.

De Sidste Dages Helliges Lærdom om Fremgang, parret med den Tanke at eftersom et Menneske begynder at leve i Overensstemmelse med dets højere Natur, bliver det uegennyttigt i Stedet for egoistisk, vil uundgaaeligt lede til Ideen om Menneskets Broderskab.

Den stærke Nationalførelse, som eksisterer i Verden, er for en stor Del blevet fremelsket for at beskytte de herskende Monarker eller de respektive Landes Særinteresser. En Nation er blevet indpodet med Fordomme mod en anden. Mennesker er blevet oplært til at betragte andre Grupper som Fjender.

Ethvert Menneske skylder sit Land Loyalitet, men den Loyalitet, som siger, at Fædrelandets Interesser skal støttes, enten det er rigtigt eller urigtigt, er ingen sand Loyalitet og vil i Længden ikke gavne Fædrelandet. Over hele Verden trænger vi til en Uddannelse, som gaar ud paa at hjælpe Børn til at se de gode Sider hos andre Folk og til at forstaa deres Rettigheder.

De største Fjender af Menneskets Broderskab er: Ukendskab til den moralske Lov, Ukendskab til Hjælpsomhedens og Opofrelsens Følger, Ukendskab til andres Kampe og Vanskeligheder og til de endelige Resultater, der følger af Intolerance og Egoisme.

Dersom Jesu Kristi Evangelium kunde finde Vej til Menneskenes Hjerter, kunde man opnaa Menneskets Broderskab. Kan man sige, at Racen, som en Race betragtet, bliver bedre? Er vi nærmere Opnaaelsen af Menneskets Broderskab i Dag, end vi var for 4000 Aar siden? Uden Aabenbaring vilde det være vanskeligt at svare paa dette. Vi har lært, at naar Kri-

stus skal komme i Herlighed, vil det blive i en syndig og ugudelig Tid, og at Jorden da vil blive renset fra al Uretfærdighed. Læs Esaias 63: 1—6; Malakias 3: 1—6. Ligeledes Pagtens Bog 133: 37—74.

Kan man sige, at Racen som et Hele nogensinde vil komme til at nyde den Tilstand, som er blevet kaldt Menneskets Broderskab? Eet er sikkert. Hvad der end kan svares til dette Spørgsmaal, saa véd man i hvert Fald, at hvert enkelt Individ kan opnaa denne Tilstand i sin egen Sjæl. Endog i en ufuldkommen, syndig og ond Verden kan man opnaa en Tilstand af Kærlighed og Fred i Sjælen, som er himmelsk sammenlignet med den Tilstand, de Mennesker befinder sig i, som ikke kender Kærlighed, sympatisk Forstaaelse, Barmhjertighed og Uegennyttighed.

Og dog har vi et Løfte om en tusindaarig Fredsregering. Læs den tiende Troesartikel samt Pagtens Bog 29 og Moses 7: 35—67.

Spørgsmaal.

1. Er der nogen Forbindelse mellem de to Ideer, at alle Mennesker er Brødre, og at Gud er alles Fader?
2. Kan Ideen om Menneskets Broderskab forenes med stærk Nationalisme og Patriotisme?
3. Hvad mener De, er de stærkeste Hindringer for, at Menneskets Broderskab kan opnaas?
4. Hvilke Dyder er nødvendige for, at det kan opnaas?
5. Er det muligt for et Individ at efterleve denne Idé i en egoistisk, misundelig og ond Verden?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

7. SEPTEMBER.

Josva.

Da Moses blev gammel, bød Herren ham at gaa op paa Abarims Bjerg og skue ind i det forjættede Land. Thi han skulde ikke selv komme derind. Da Moses forstod, at han snart skulde dø, bad han Herren, om han ikke vilde udvælge en Leder for Folket, som kunde føre det i det forjættede Land, saa det ikke skulde være som Faar uden Hyrde.

Herren sagde da, at han skulde udvælge Josva og give ham sin Velsignelse ved Haandspaalæggelse. Moses gjorde saa. Derefter gav Herren Moses Instruktion om, hvorledes Israe-

literne skulde gøre, naar de kom ind i Kanaans Land. Han fortalte dem, at de skulde drive alle de tidligere Indbyggere ud. Dersom de ikke gjorde dette, vilde Kanaaniterne blive en stor Plage for dem og forvolde dem meget ondt. Desuden skulde de ødelægge alle Afgudsbillederne, som fandtes der, og dele Landet ved Lodtrækning og i Forhold til Familiernes Størrelse.

Saa holdt Moses sin store Afskedstale til Folket. Han mindede dem om alle Herrens Velgerninger mod dem og bød dem altid at holde hans Bud og at elske og ære ham. Han advarede dem mod at dyrke Afguder og gav dem mange Raad og Formaninger.

Saa gik Moses op paa Nebo Bjerg, og der døde han. Herren begravede ham selv, og ingen véd, hvor hans Grav er. Israel græd og sørgede over ham. En saa stor Profet har der aldrig senere været i Israel.

Nu blev Josva Leder for Israel. Han blev fyldt med Visdom, for Moses havde givet ham Haandspaalæggelse. Og Folket hørte paa ham og gjorde, som Moses havde befalet dem. Saa førte Josva Folket mod Kanaans Land. Der havde tidligere været sendt Spejdere ind i Landet. Disse var kommet tilbage og meldt, at Landet flød med Mælk og Honning, men at Indbyggerne var saa store og kraftige, at det vilde blive meget vanskeligt at besejre dem. Nu sendte Josva atter Spejdere ind i Landet. Det var to Mænd, og de tog ind til Jeriko. Der boede en Kvinde, som hed Rahab. I hendes Hus tog de ind. Det rygtedes, at der var kommet israelitiske Spejdere, som opholdt sig i Rahabs Hus, og der kom Mænd for at fange dem. Men hun skjulte dem og hjalp dem til at komme tilbage til deres Folk. Til Gengæld lovede de hende at spare hendes og hendes Slægts Liv, naar de havde erobret Landet. Spejderne kom saa tilbage til Josva og fortalte ham, at Landets Indbyggere var meget bange for Israeliterne, og at Landet stod aabent for dem.

Spørgsmaal.

1. Hvad hed Mose Efterfølger?
2. Hvorledes blev han udvalgt?
3. Hvor døde Moses? Hvor er hans Grav?
4. Havde Moses sendt nogen Spejdere ind i Kanaans Land?
5. Hvad fortalte disse?
6. Hvor mange sendte Josva? Hvad fortalte de, da de kom tilbage?

14. SEPTEMBER.

Josva (Fortsættelse). — *Det forjættede Land.*

Naar Herren befaler en af sine Tjenere at gore noget, vil han ogsaa hjælpe ham til at udføre det. Alt det, Herren forlanger af os, er, at vi skal gore, som han befaler os. Han befaler os aldrig at gore noget, der er umuligt. I denne Lektie skal vi høre, hvorledes Herren hjalp Josva at føre Israel ind i det forjættede Land.

Da Josva skulde føre Folket mod Kanaans Land, gav han Befaling om, at Præsterne skulde gaa foran med Pagtens Ark. Da de kom til Jordans Bred, gik de lige ned til Floden, saa deres Fødder berørte Vandet. Da delte Floden sig i to, saa Israeliterne kunde gaa over paa det tørre Land, ligesom de havde gjort den Gang, Moses førte dem over det Røde Hav.

Da Kanaaniterne hørte, at Herren havde hjulpet dem over Jordans Flod, blev de endnu mere bange. Da Israeliterne kom til Gilgal, slog de Lejr og holdt Paaske. Og fra anden Paaskedag begyndte de at æde af Landets Grøde. Mannaen holdt nu op at komme.

Da Josva kom til Jeriko, saa han en Mand, som stod med sit dragne Sværd i Haanden. Han spurgte ham, om han var en Ven eller Fjende. Manden svarede, at han var Fyrste over Herrens Hær. Da forstod Josva, at han talte med en Engel, og han faldt ned og tilbad ham. Og Engelen sagde: »Drag din Sko af din Fod. Thi det Sted, du staar paa, er helligt.« Og det gjorde Josva.

Israeliterne vilde nu erobre Jeriko. Men det saa meget vanskeligt ud. Byen var ganske tillukket, og ingen kunde komme ind i den. Da fortalte Herren Josva, hvorledes han kunde erobre Byen. Han sagde, at alle Krigsmændene skulde gaa rundt om Byens Mure en Gang hver Dag i seks Dage. Først skulde den bevæbnede Skare komme. Derefter skulde der komme syv Præster, som skulde blæse i Basuner, derefter skulde Pagtens Ark komme og tilsidst den ovrige Skare. Den syvende Dag skulde man gaa syv Gange rundt om Staden, og den syvende Gang skulde der blæses i Basunerne, og i det samme Øjeblik Basunerne lød, skulde Folket oprejse et stort Skrig, og da vilde Jerikos Mure falde. Dette kunde synes en mærkelig Maade at erobre en By paa. Dersom Josva og Folket ikke havde haft saa stor Tro paa Herren, vilde de maaske aldrig have gjort, som Herren befalede dem. Men de vidste,

at Herren aldrig før havde svigtet dem, og han vilde heller ikke gøre det nu. Derfor gjorde de ganske som Herren havde befalet, og da Folket opløftede det store Skrig, styrtede Jerikøs Mure ned, saa Israeliterne frit kunde komme ind. Josva havde givet Befaling til, at Byen skulde ødelægges og Indbyggerne skulde udryddes. Det blev gjort. Kun Rahab og hendes Familie blev skaanet, saaledes som Spejderne havde lovet hende, da hun skjulte dem før deres Fjender.

Herren havde befalet, at alt Sølv og Guld, alle Kobberkar og alt Jern skulde være helligt for Herren. Men der var alligevel en Mand ved Navn Achan, som forgreb sig paa det. Derfor blev Herrens Vrede optændt mod Israel. Da Israeliterne angreb Staden Ai, blev de besejret og jaget paa Flugt. Da blev hele Folket fortvivlet, og Josva sønderrev sine Klæder og raabte i sin Fortvivlelse til Herren om Hjælp. Da fortalte Herren ham, hvorfor han var vred. Der blev gjort Undersøgelser, og det blev opdaget, at Achan var den skyldige. Han bekendte og fik sin Straf. Da vendte Herren om fra sin Vrede og var atter naadig mod dem. Israeliterne gik atter mod Ai, og denne Gang lykkedes det dem at indtage Staden.

Spørgsmaal.

1. Fortæl, hvorledes Herren hjalp Israeliterne, da de kom til Jordans Flod.
2. Hvad skete i Gilgal?
3. Hvorledes foregik Jerikos Erobring?
4. Kan Herren taale Uretfærdighed? Fortæl som Bevis Beretningen om Achan.

---

21. SEPTEMBER.

Debora.

Moses, Israels store Profet og Befrier, havde ført Israels Børn paa deres lange Rejse gennem Ørkenen. Josva, som ogsaa var en stor Profet og en værdig Efterfølger af Moses, havde ført dem ind i det forjættede Land og havde paabegyndt Erobringen af Kanaan. Kanaan betyder »lavt Land«. Det er Landet vest for Jordan, og det fik sit Navn, fordi de, som boede der, var Efterkommere af Kanaan, som var Søn af Kam. Han var altsaa Noas Sønnesøn. Efter at Israeliterne havde bosat sig der, blev det kendt under Navnet Israels Land.

Nu begyndte Israel for første Gang siden Abrahams Tid at

dyrke Jorden i Stedet for at leve af Kvægavl. Men Israels Ledere maatte stadig kæmpe med det samme Problem at holde Israeliterne fra at dyrke fremmede Guder. I Virkeligheden var dette nu vanskeligere end nogensinde, thi rundt omkring dem boede hedenske Folk, som dyrkede Afguder. Israeliterne var nu ikke længere Slaver. Det var derfor ikke længere nødvendigt, at de holdt sig for sig selv, og derfor var det let for dem at blandes med disse Folk og begynde at deltage i deres Afgudsdyrkelse.

I mange Aar efter Josvas Død blev Israel styret af Ledere, som kaldtes Dommere. I denne Tid laa Folket i stadig Kamp med dem, der boede omkring. Enighed og Samarbejde mellem Stammerne var sjælden. Moses havde fortalt dem, at dersom de glemte Herrens Bud og Befalinger, vilde de snart blive Slaver igen, om end paa en anden Maade. De vilde blive Slaver af onde Vaner og Tilbøjeligheder, og det er akkurat lige saa slemt.

I denne Krigens Tid blev Israel en Gang befriet fra dets Fjender under Ledelse af en kvindelig Dommer og Profetinde Debora. Og en anden Kvinde, som hed Jael, overvandt egenhændig Israels største Fjende.

Josefus fortæller Deboras Historie paa denne Maade: »Igen syndede Israeliterne, og Herren straffede dem. Jabin, Kanaaniternes Konge, kom imod dem med en Hær paa 300.000 Mand, og han havde en stor Hærfører, som hed Sisera. Israeliterne blev slaaet og dømt til Slaveri. I tyve Aar udholdt de store Trængsler, og da de tilsidst omvendte sig og forstod, at deres Modgang kom af deres Foragt for Guds Lov, gik de til en Profetinde, som hed Debora, og bad hende, at hun vilde bede til Herren om Miskundhed. Herren bønhørte hende og fortalte hende, at Israeliterne skulde vælge til General en Mand, som hed Barak.

Debora sendte da Bud til Barak og fortalte ham, at Herren havde sagt, at han skulde udvælge ti Tusinde unge Mænd og gaa mod Fjenden, saa vilde han vinde Sejr. Men Barak var bange og sagde, at han ikke vilde gaa medmindre Debora vilde gaa med ham. Debora blev vred og sagde: »Herren har lagt Myndigheden i dine Hænder. Og dog giver du den fra dig, og det endog til en Kvinde. Jeg vil ikke afslaa den, men du skal miste al den Ære, du kunde have vundet, for en Kvinde skal dræbe Sisera.«

Og Barak og Debora samlede ti tusinde Mand og gik ud mod Sisera. Men da Sisera kom imod dem med sin vældige

Hær, blev Israeliterne bange og vilde flygte. Det vilde ogsaa Barak. Men Debora holdt dem tilbage og sagde, at Herren havde lovet dem Sejren, dersom de vilde kæmpe paa denne Dag.

Slaget begyndte. Mange af Kanaaniterne blev slaaet, og de andre begyndte at flygte. Sisera flygtede ogsaa og kom til et Telt, hvor der var en Kvinde. Hun hed Jael og var en Ven af Israeliterne. Sisera bad hende beskytte ham, og hun lod ham komme ind i Teltet. Hun gav ham Mælk at drikke, og snart efter faldt han i Søvn. Medens han sov, tog hun en Jernspiger og drev den gennem hans Tindinger med en Hammer, saledes at han blev siddende fast til Gulvet. Saaledes blev Sisera dræbt ved en Kvindes Haand, som Debora havde forudsagt. Barak blev Dommer, og han herskede over Israel i 40 Aar.

Spørgsmaal.

1. Fortæl, hvorledes Debora udfriede Israel.
2. Hvad var Navnet paa den Kvinde, som dræbte Sisera?
3. Hvad betyder Ordet »Kanaan«?
4. Hvem var Kanaan? Hvilke Guder tilbad Kanaaniterne?
5. Hvorfor kunde Israeliterne lettere blandes med Kanaaniterne, end de kunde med Ægypterne?
6. Hvem var Barak?
7. Hvad var Forskellen paa Baraks og Deboras Tro?
8. Giv en kort Oversigt over Israels Historie fra Abrahams Tid og ned til Dommernes Tid.

---

28. SEPTEMBER.

Gideon.

En anden berømt Dommer i Israels Historie er en stor Kriger ved Navn Gideon. Han besejrede Midianiterne og herskede over Israel i 40 Aar. Hans Tro var saa fuldkommen, at han aldrig gjorde Indvendinger, naar Herren gav ham Befalinger, selv om det fra .et militært Synspunkt kunde synes helt taabeligt, det som Herren onskede, at han skulde gøre. Gideon var en Mand, som opnaaede alt ved Lydighed.

En anden stor Lærdom, som vi faar af Gideons Liv, er, at virkelig Styrke ikke blot bestaar i et stort Antal Krigere og god Udrustning. Det gælder, at man kæmper for en retfærdig Sag, og at man har en Overbevisning om, at Sejren vil være til Fordel for Menneskene eller vil tjene til at fremme Guds Hensigter.

En Gang under Krigen med Midianiterne havde Fjenden saa stort Overtag, at de bortførte Israeliternes Korn og Kvæg. I deres Nød raabte Israeliterne til Herren om Hjælp.

En Gang, da Gideon stod og tærskede sit Korn, var der en Engel, som viste sig for ham og opfordrede ham til at overtage Ledelsen af Hæren. Han fortalte andre om Engelens Besøg, og Tusinder af unge Mænd sluttede sig til ham og var villige til at gaa ud og kæmpe mod Fjenden. Men saaledes skulde det ikke blive. Herren ønskede øjensynligt paany at lære Israel, at de skulde sætte deres Tillid til ham og ikke til deres Hære. Derfor sagde han, at Gideon skulde bringe Hæren ned til Vandet for at drikke paa den varmeste Tid af Dagen. Og saa skulde han lægge Mærke til, hvorledes Soldaterne drak. De, som lagde sig ned paa deres Knæer og drak paa en rolig Maade, var tapre Mænd. De, som øste Vandet op med deres Hænder, var fejge.

Gideon gjorde, som det blev sagt ham, og fandt, at der var 300 Mænd, som drak paa den sidstnævnte Maade. Gud befalede ham, at han skulde udvælge disse 300 Mænd, og sagde, at han vilde give Sejren til disse fejge Mænd.

Om Natten nærmede Gideon sig til Fjendens Telte sammen med en anden Soldat. Der hørte han en af Fjendens Soldater fortælle en Drøm til en af sine Kammerater. Soldaten, som lyttede, udlagde Drømmen saaledes, at den forudsagde fuldstændigt Nederlag for Midianiterne. Dette er den berømte Drøm om Bygbrødet og dens Udtydning. Du kan læse om den i Dommernes Bog 7: 13—14.

Gideon vidste, at Midianiterne var fulde af Frygt paa Grund af denne Drøm, saa han besluttede at besejre Fjenden ved List i Stedet for ved Kamp. Idet han befalede sine 300 fejge Mænd, at de skulde bevæbne sig, fortalte han dem om denne Drøm, som deres Fjender talte om. Dette fyldte Gideons frygtsomme Mænd med Mod. Saa delte Gideon sine Mænd i tre Afdelinger, som hver bestod af 100 Mænd. Han befalede, at alle disse Mænd skulde bære tomme Krukker og tændte Lamper i deres Hænder. Ligeledes bar hver af dem et Bukkehorn, kom de brugte som Trompet.

I Nattens Stilhed brød de ind i Fjendens Lejr. Pludselig paa et givet Signal knuste de deres Krukker, tændte deres Lamper, blæste i deres Trompeter og raabte: »Herrens og Gideons Sværd«, der som et Kampraab betød: »Vi vil sejre gennem Gideon ved Herrens Hjælp«.

Dette skræmte Midianiterne i den Grad, at de styrtede ud

af deres Telte og halvt sovende begyndte at kæmpe med hverandre, idet de ikke kunde skelne Ven og Fjende. Saaledes blev de fleste Midianiternes Soldater dræbt.

Da Rygtet om Gideons Sejr kom til de andre Israeliter, greb de deres Vaaben og forfulgte og dræbte alle, der var tilbage af Midianiternes Hær.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor lod Herren Israeliterne blive overvundet af Midianiterne? (Dommernes Bog 6: 1.)
2. Hvorledes blev Gideon kaldet til at blive Israels Hærfører?
3. Hvorfor vilde Herren, at Israel skulde sejre ved kun nogle ganske faa Soldater? (Dommernes Bog 7: 2.)
4. Fortæl, hvorledes Herren lod Gideon udvælge de mest frygtsomme Mænd?
5. Læs Dommernes Bog 8: 22—23. Hvad siger disse Vers om Gideons Karakter?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

7. SEPTEMBER.

Unge Mænd, som ikke vilde bøje sig for en Afgud.

En Gang gjorde Kong Nebukadnesar et stort Afgudsbillede af Guld. Han oprejste det i en Dal, der hed Duras Dal. Da Billedet skulde indvies, samlede Kong Nebukadnesar alle sine Embedsmænd og lod en Herold forkynde dem, at alle skulde falde ned og tilbede Afgudsbilledet. Den, som ikke vilde gøre det, skulde straks kastes i en brændende Ildovn. Saa snart Klangen af Musikinstrumenterne hørtes, skulde alle falde ned og tilbede Billedet. Det gjorde de ogsaa, alle undtagen tre.

Disse tre var Daniels tre Venner, som var ført i Fangenskab fra Jødeland, og som nu paa Grund af Kongens Velvilje mod Daniel havde faaet høje Stillinger. Disse Mænd var Kristne, og de vidste, at Gud har forbudt os at tilbede Afguder. Derfor vilde de ikke tilbede Afgudsbilledet.

Naar Folk faar mange Penge, fine Klæder og høje Stillinger, er der altid mange, som misunder dem. Saadan var det ogsaa paa den Tid. Folk var misundelige paa disse Jøder, som havde faaet saa megen Magt. Da de nu saa, at disse tre Mænd ikke vilde tilbede Afgudsbilledet, gik de straks til Kongen og fortalte ham det. Kongen blev baade vred og bedrøvet. Han kunde ikke forstaa, at de Mænd, som han havde vist saa megen Godhed, ikke vilde adlyde ham. Han bad dem om en

Forklaring, og de svarede ham, at de ikke vilde tilbede nogen anden Gud end Israels Gud. Han vilde nok være mægtig til at udfri dem, selv om de blev kastet i Ildovnen.

Men da Kongen hørte dette, blev han meget vred og befalede, at de skulde kastes i Ildovnen, og at den skulde gøres 7 Gange hedere, end den var før. Og saa blev de tre Mænd bundet og kastet midt i Ovnen. Og fordi Ovnens Varme var saa stærk, blev de Mænd, som bragte dem op til Ovnen, dræbt af Varmen. Men Daniels tre Venner var ganske uskadt af Varmen.

Da blev Nebukadnesar meget forfærdet, og endnu mere forfærdet blev han, da han saa, at der var en fjerde Mand sammen med dem inde i Ovnen. Det var en Herrens Engel, som var kommet for at trøste og hjælpe dem. Da gik Nebukadnesar bort og raabte til Mændene, som var i Ovnen, at de skulde komme ud. Og da de kom gaaende ud, kunde alle se, at de var ganske uskadte. Hverken deres Haar eller deres Tøj var svedet, og der lugtede ikke Ild af dem.

Da Nebukadnesar saa dette, lovede og prisede han Israels Gud, som havde udfriet sine Tjenere fra Ilden. Og han befalede, at alle Folk i hans Land skulde tilbede den Herre Gud. Og de tre Mænd blev genindsat i deres høje Stillinger.

---

14. SEPTEMBER.

Belsazars Gæstebud.

En Gang gjorde Kong Belsazar et stort Gæstebud for Tusinde af sine Stormænd. Kong Belsazar var Søn af Kong Nebukadnesar. Han var en meget ugudelig Konge. Til dette store Gæstebud befalede han, at de Sølv- og Guldkar, som hans Fader havde bragt med fra Templet i Jerusalem, skulde bringes ind, saa at Kongen og hans Gæster kunde drikke Vin af dem. Og medens de sad og drak Vin af disse hellige Kar, lovede og prisede de deres Afguder, de Guder, der var lavet af Guld og Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten.

Da hændte det pludselig, at Kongen og hans Gæster saa en Menneskehaand, som kom frem og skrev en Indskrift paa Væggen. Da blev Kongen ligbleg og begyndte at skælve af Angst. Han kaldte paa alle sine vise Mænd og lovede, at den, som kunde tyde Indskriften, skulde klædes i Purpur og faa en Guldkæde om sin Hals, og i Magt skulde han være den tredie i Riget. Men der var ingen, som var istand til at læse Skriften. Kongen blev endnu mere fortvivlet.

Men saa kom Dronningen ind. Hun bad Kongen ikke være bange og fortalte ham, at der var en Mand, der hed Daniel, som kunde udtyde Drømme, og som havde staaet meget højt hos hans Fader.

Da Kongen hørte det, lod han Daniel kalde og spurgte ham, om han kunde tyde Indskriften, og lovede ham store Gaver, dersom han kunde. Daniel svarede, at han ønskede ingen Gaver, men han vilde alligevel tyde Indskriften for ham. Og han mindede ham om hans Fader Nebukadnesar, som havde været saa mægtig, men som havde ophøjet sig selv og blevet hovmodig. Derfor blev han nedstødt fra sin Kongetrone, og Æren blev taget fra ham, indtil han ydmygede sig. Men hans Søn Belsazar havde ikke ydmyget sig selv, selv om han vidste alt dette, og derfor var nu denne Indskrift kommet paa Væggen. Der stod skrevet: »Mene, Mene, Tekel, Ufarsin.« Det betyder: »Tællet, tællet, vejet og man deler.« »Og dette,« sagde Daniel, »betyder følgende: Mene betyder, at Gud har tællet dit Kongedømmes Dage og gjort Ende paa det. Tekel betyder, at du er vejet paa Vægtskaalen og fundet for let. Det øvrige betyder, at dit Kongedømme vil blive delt mellem Mederne og Perserne.«

Da Daniel havde sagt dette, bød Belsazar, at man skulde klæde Daniel i Purpur og give ham en Guldkæde og udraabe, at han i Magt var den tredie i Riget.

Den samme Nat blev Belsazar dræbt.

---

21. SEPTEMBER.

Daniel vovede at tjene Gud.

Da Darius blev Konge i Babylonien, indsatte han tre høje Embedsmænd, som skulde have Overopsynet med hele Rigets Styrelse. En af disse var Daniel. Daniel blev snart saa dygtig, at han langt overgik alle de andre, og Kongen tænkte paa at sætte ham over hele Riget. Dette syntes de andre Embedsmænd ikke om. De var meget misundelige paa Daniel, og det, som de syntes var det værste, var, at han var en Udlænding. Daniel var jo Jøde. De kunde ikke taale, at en Udlænding skulde staa over dem i Magt. Derfor søgte de paa alle Maader at gøre Daniel Fortræd. De forsøgte at finde Fejl ved hans Styremaade, for at de kunde anklage ham for Kongen. Men de kunde intet finde. For Daniel var en meget retfærdig Mand.

Men saa fik de en Idé. De gik op til Kong Darius og sagde: »Ædle Kong Darius. Vi har raadslaaet om, at der maa blive udstedt en kongelig Befaling om, at den, som i Løbet af 30 Dage beder til nogen Gud eller noget andet Menneske end dig, skal kastes i Løvekulen.« De bad ham ogsaa om at faa det skriftligt. Og Darius, som var en Hedning, syntes godt om deres Forslag og gav dem, hvad de spurgte om.

Hvad skulde nu Daniel gøre? Han var jo Kristen, og de Kristne beder jo til deres Gud hver eneste Dag. Hvad tror du, du vilde have gjort. Daniel vidste godt, hvad han skulde gøre. Han gik ind i sit Værelse og aabnede sine Vinduer mod Jerusalem, og tre Gange om Dagen bøjede han sine Knæ og bad, ganske som han havde gjort før.

Det varede ikke længe, før hans Fjender opdagede ham og anklagede ham for Kongen. Darius blev meget bedrøvet, for han holdt meget af Daniel. Men der var en Lov, som sagde, at en Befaling, som var udstedt af Kongen, ikke kunde forandres igen, og derfor maatte han give Befaling til, at Daniel skulde kastes i Løvekulen. Til Daniel sagde han: »Din Gud, som du stadig tjener, han vil frelse dig.«

Saa blev Daniel kastet i Løvekulen, og en Sten blev lagt over Aabningen, og Kongen forseglede den selv med sin Ring. Men Kongen gik hjem og var saa bedrøvet, at han ikke kunde sove hele Natten. Tidlig om Morgenen stod han op og skyndte sig hen til Løvekulen. Han raabte ned til Daniel og spurgte, om han levede, og blev meget lykkelig, da han hørte ham svare. Daniel fortalte ham da, at Gud havde sendt sin Engel for at lukke Løvernes Mund, saa de ikke kunde skade ham. Da befalede Darius, at Daniel straks skulde drages op af Løvekulen. Og da han kom op, var han ganske uskadt. Men de, som havde anklaget Daniel, blev kastet ned i Løvekulen, og straks, da de naaede Bunden, greb Løverne dem.

Men Kong Darius glædede sig over, at han havde faaet Daniel tilbage, og han lovede og priste Daniels Gud.

---

28. SEPTEMBER.

En modig ung Dronning.

Engang da Kong Ahasverus skulde vælge en ny Dronning, valgte han en Jødinde, som hed Esther. Men hun fortalte ikke

Kongen, at hun var Jødinde. Hun var meget smuk, og Kongen holdt meget af hende. Hendes Forældre var begge døde, men hun var blevet opdraget hos sin Onkel Mordekaj, som var blevet ført som Fange fra Jerusalem. Hun og hendes Folk bad til Himmelens Gud, men de andre, som boede i dette Land, var Hedninger.

Engang hørte Mordekaj, at to af Kongens Tjenere, som var blevet vrede paa Kongen, lagde Raad op om at dræbe ham. Han fortalte det til Dronning Esther, og hun fortalte det igen til Kongen og reddede paa den Maade Kongens Liv.

Der var en Mand i dette Rige, som stod meget højt hos Kongen. Hans Navn var Haman. Engang befalede Kongen, at alle skulde bøje Knæ for Haman. Det vilde Mordekaj ikke gøre. Hvorfor tror du, at han ikke vilde gøre det? Haman blev saa vred, at han udfandt en forfærdelig Maade at straffe Mordekaj paa. Han vidste, at Mordekaj var Jøde, og han besluttede at udrydde alle Jøder, som fandtes der i Riget. Han fik udvirket en kongelig Befaling om, at alle Jøder skulde dræbes den trettende Dag i den tolvte Maaned.

Da Mordekaj og alle Jøderne fik dette at vide, blev der stor Sorg og Fortvivlelse blandt dem. Esther saa, at hendes kære Plejefader var saa fortvivlet, og spurgte ham om Grunden. Han fortalte hende det og bad hende, om hun ikke vilde gaa i Forbøn for dem, men Esther svarede, at det turde hun ikke. Da sagde Mordekaj, at hun burde ikke tænke paa sig selv, men paa sit Folk, og Esther lovede, at hun vilde gøre det, dersom alle Jøderne i Riget vilde bede og faste med hende i tre Dage, før hun gjorde det.

Den tredie Dag klædte hun sig i sine kongelige Klæder og gik ind i Kongens Forgaard. Dette var meget farligt for hende, thi Dronningerne have ikke Lov til at gøre dette. Men da Kongen saa hende, fandt hun Naade for hans Øjne, og han udrakte sit Guldspir mod hende. Det var Tegn paa, at hun trygt turde nærme sig. Da hun kom nærmere, bad hun, om Kongen vilde komme til et Gæstebud hos hende sammen med Haman. Kongen lovede dette. Haman blev meget stolt over Indbydelsen. Men da han gik igennem Kongens Port. saa han, at Mordekaj sad der, og at han fremdeles ikke vilde bøje sig for ham. Da blev han meget vred, og han lod oprejse et Træ, hvorpaa Mordekaj skulde hænges.

Den næste Nat kunde Kongen ikke sove. Han lod læse for sig af Krønikebøgerne og fandt, at Jøden Mordekaj ikke var

blevet belønnet, fordi han havde frelst Kongens Liv. Han kaldte Haman til sig og spurgte ham, hvad der burde gøres med den, Kongen havde Lyst til at ære. Haman tænkte, at Kongen mente ham selv, og derfor sagde han, at han burde iføres et kongeligt Klædebon og sættes paa en Hest, som Kongen havde redet paa, og som havde en kongelig Guldkrone paa Hovedet, og saaledes burde han føres gennem Staden, medens Herolder udraabte: »Saaledes skal man gøre med den Mand, som Kongen har Lyst til at ære.«

Da svarede Kongen: »Sørg for, at alt dette bliver gjort med Jøden Mordekaj.« Haman havde tænkt sig at bede om Lov til at hænge Mordekaj, men nu blev han meget bedrøvet, fordi han forstod, at dette vilde blive umuligt.

Den næste Dag kom Kongen og Haman til Esthers Gæstebud. Kongen spurgte da, om hun havde noget at bede om. Esther fortalte ham da, at hun var Jødinde og fortalte, hvor grusom Haman var mod Jøderne, og bad om, at Kongen vilde spare hendes Folk. Kongen blev meget vred paa Haman og befalede, at han skulde hænges paa det Træ, som han havde oprejst for Mordekaj.

Men Esther fik Hamans Hus, og Mordekaj blev vist stor Ære. Og der blev udsendt en ny Skrivelse, at paa den Dag, Jøderne blev angrebet, skulde de have Lov til at forsvare sig. Og der blev stor Glæde blandt Jøderne, og de takkede og prisede Herren. Saaledes lykkedes det for denne unge Kvinde at frelse hele sit Folk, blot fordi hun var villig til at risikere sit eget Liv for deres Skyld, og fordi hun forlod sig paa Gud og fastede og bad til ham. Hvad kan vi lære af denne Lektie?

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN,
Peder Skramsgade 15 1, København K.

Trykt hos F. E. Bording.